

Ugens bytte og nytteværdi Om de forbundne kars princip, Obama-Osama.

Den Danske Bank benytter sig af de muligheder, der er for firmaer med afdelinger, underselskaber, i flere lande, for at afregne skat ud fra EU's lovgivning om sambeskatning.

Hvor banken tidligere lod et overskud - oparbejdet i Irland på sine filialer der - beskatte i Irland, hvor selskabsskatten er langt lavere end i Danmark, så har man for året 2010 valgt at sambeskatte, som det hedder, dvs. benytte sig af et stort underskud i driften i Irland som fradrag i et endnu større overskud, oparbejdet ved bankdrift i Danmark, for på den måde at slippe billigere i skat på overskud oparbejdet i Danmark, på danske kunder og under danske vilkår.

Bidraget til Danmark, som banken på den måde giver samfundet for sine indtjeningsvilkår, er minimeret drastisk, på lovlig baggrund af EU's skattelovgivning, dvs. som konsekvens af den form for institutionaliseret markedsfundamentalisme, der ligger bag den europæiske union, som danskerne har stemt ja til adskillige gange under parolerne om at netop "unionen er, var og vil forblive sten død".

Samme fundamentalisme er ideologien bag undermineringen af statsmagten i Irland, som banken ideologisk har lovprist for de liberaliseringer, der har ført Irland ud over afgrunden. Det gør den danske bank stort set sammen med hele sektoren, også selv om den førte politik helt klart også har undermineret indtjeningsmulighederne for bankvirksomhederne i Irland, dvs. selv om det, man fra sektorens side opfatter som fordelagtigt for sektoren selv, har vist sig at være en katastrofe for sektorens egne aktiviteter.

Performativt benytter man sig af mulighederne for at unddrage staterne deres nødvendige skatteindtægter, og ideologisk politisk støtter man op om markedsfundamentalismen sammen med den overnationale institution, EU, der netop er udtryk for institutionaliseret markedsfundamentalisme.

I Europa genereres pengene via den europæiske centralbanks udlån til den finansielle sektor. Denne sektor låner for en rente på lidt over en procent i øjeblikket. Det er en historisk lav rente. Og staterne har i stor stil overtaget de tab, som bankerne har lidt i forbindelse med deres jubeloptimistiske udlånspolitik og fanatiske tro på fortsatte værdistigninger i kapitalværdier og fast ejendom. Væksten i EU er lånefinansieret, lige som penge i sit væsen er gæld. Købekraften i forhold til udlandet er blevet holdt kunstigt oppe af samspillet mellem den finansielle sektor og den europæiske centralbank. Væksten i gældsbeviser er udtryk for bobleøkonomi, finanskrisen kom af bobleøkonomi og bliver forsøgt overvundet med bobleøkonomi.

EU lovgivningen åbner op for de store internationale økonomiske aktørers frie valg i forhold til, hvor de vil beskattes, og i forhold til om de vil beskattes overhovedet. Det kommer det danske samfund til at mærke meget mere til, efter hånden som intentionerne bag institutionen om at underminere nationernes skattefinansierede stater slår helt igennem. Markedsfundamentalismen er målet, og den realiseres ved de direkte og indirekte effekter af det indre marked, den internationale lovgivning for kapitalens og arbejdets fri bevægelse, der netop ikke levner mulighed for staterne, for i praksis at føre nogen form for selvstændig kontrol hermed.

Den irske stats sørgelige forfatning er konsekvens af det alt for lave skatteniveau og statens tab af egen valuta, egen nationalbank. Staten er her rippet for værdier og virkemidler. Det, som bl.a. også Den Danske Bank har opdaget

i forbindelse med sine investeringer i landet, er, at markedet ikke kan klare sig uden statens institutioner. Men det er ikke blevet formuleret endnu af bankens åndelige orakler.

Irland har tabt den konkurrence, som de sigtede på at vinde ved netop at opfylde den internationale kapitals ønsker om frihed for stat og beskatning. Resultatet er, at kapitalen selv taber på sine aktiver i Irland.

Befolkningerne mærker konsekvenserne af den europæiske integrationsproces, og konkurrencen på sociale og miljømæssige standarder.

Servicedirektivet, kravet om arbejdskraftens og varernes fri bevægelighed, kravene om udlicitering af offentlige opgaver og kravene om privatisering har ført til den de facto underminering af mulighederne:

- for at opretholde nationale moms- og afgiftsatser,
- for national erhvervsbeskatning,
- for national kontrol med produktionsvilkår af varer forbrugt inden for nationens grænser,
- for nationale krav om minimumslønninger og minimumsstandarder af hensyn til nationalt og globalt miljø, naturressourcer, nationale kulturelle og naturlige forskelle osv.

Resultatet er økonomisk krise i randområderne inden for unionen, at miljøet og arbejdsvilkårene for især lavtlønsgrupperne forværres drastisk og at indtjeningsmulighederne selv for storkapitalen også forsvinder i store dele af regionen. Storkapitalen kan komme til at betale dyr i tilfælde af at PIIGS-landenes går bankerot.

Påstandene om, at samhandel, arbejdsdelingen - på trods af afstande, og på trods af/i kraft af kulturelt naturligt betingede fordele og forskelle - vil komme alle til gode, påstandene om, at konkurrencen altid vil være til alles fordel, uanset afstande, kulturelle og naturlige forskelle, ja disse påstande er så udbredte, at

omkostningerne ved den internationale trafik, det gigantiske energiforbrug i transportsektoren, undermineringen af de kulturelle forskelle som følge af den grænseløse konkurrence, de stigende spændinger mellem begunstigede og mindre begunstigede inden for zonen, aldrig rigtigt bliver beskrevet. De ideologisk funderede og kontrafaktiske påstande levner kun dårligt plads for den konkret begrundede modsigelse af de herskende dogmer. Det principielle undgår konfrontationen med de alt for umiddelbare konkrete betragtninger. De troende holder fast i det principielle, de har nok i troen på, at de i princippet kunne have ret på trods af fakta. Virkeligheden er ikke abstrakt nok for den herskende tro.

Der er ikke tale om nogen konspiration bag den stort anlagte italesættelse af den herskende uorden, tro; billedet på det fordelagtige i markedet, markedsideologien. Der er slet ikke behov for konspirationsteorier, for at få øje på sammenholdet bag italesættelsens realitet. Tværtimod, så bruges konspirationsteorierne slet skjult i italesættelsen for at latterliggøre den store understrøm af mere eller mindre velartikulerede angreb på den herskende ordens selviscenesættelse. Modsigelserne får kun ret til at komme til orde i princippet. Den gennemarbejdede velproportionerede velbegrundede kritik slipper ikke igennem censuren. Den ville kunne gøre en forskel, og det er ikke meningen.

Markedet beskrives som naturlov. Konsekvenserne af den gigantiske selvdestruktion, som den ideologisk forblændede dyrkelse af udviklingen fører med sig, fremstilles "som om", at selvdestruktionen kun kan undgås ved at intensivere jagten på de mål og tilsigtede nyttevirkninger, som lever ved den økonomiske rationalitet. Men effekterne af jagten på succes kommer netop helt bag på de frelste, de troende. De er stærke i troen på markedet, og har svært ved at tro at problemerne skyldes deres adfærd, men overlader trygt kritikken af markedet til markedet,

troens genstand, hvor de ved at den er dømt til at gå under for loven om udbud og efterspørgsel. De købedygtige køber selvfølgelig ikke budskabet om, at deres stinkende overforbrug og svineri netop er problemet, og altså ikke løsningen på alverdens problemer med mangel på ressourcer, svineri og ødelæggelse af det naturlige livsgrundlag. De kender markedets lov, tilbyder markedet som naturlov, og ophøjder dermed deres egen patetiske adfærd til en slags højere nødvendighed, hypnotiseret af deres egen bekvemme ønsketænkning, principfaste ideologi. Ude fra er det let nok at italesætte deres selvforgudelse som netop deres essensmystik. Men det ændrer ikke på deres egen. Således har verden endnu kunnet bære det moderne multivers af parallelle universer. Den naturvidenskabelige beskrivelse af udviklingen handler om, at der ikke er plads til markedsfundamentalismen længere, at den underminerer sine naturlige mulighedsbetingelser, og den sociologiske beskriver og omfatter sin egen politiske og kommercielle magtesløshed.

Nytteværdien i jagten på et maksimum af bytteværdier er langt fra endimensional. Det er langt fra sikkert, at de mange utilsigtede virkninger ved den tilsigtede økonomiske vækst kan afhjælpes med den fremgangsmåde og i forlængelse af den form for formålsmæssighed og rationalitet, der centrerer sig om netop jagten på økonomisk vækst, bytteværdi. Men evnen til at se på selve denne rationalitet, dvs. evnen til at se på nytten og bytteværdien i den udbrede nytte og bytteværdioptimerende rationalitet, ja den glimrer ved sit fravær, på samme måde som det altid har været mere end almindeligt svært for den, der tænker med hammeren i hånden, at se ret meget andet end søm for sig.

Bankerne og deres velbetalte markedsanalytikere, Steen Bocian f.eks., har fokus på, hvad der kan betale sig at sige. De tror, at de fremmer deres egeninteresser med deres italesættelse af, hvad der er hensigtsmæssigt for almenheden. Og

de har da også ret i, at det altid har været en god forretning at kunne sælge sine særinteresser på fortællingen om at disse særinteresser går op i og bidrager til den sande almeninteresse. Markedsfundamentalisterne tror ikke på sande almeninteresser i moralsk forstand men tror alligevel på det mulige i at måle de sociale og psykiske kvaliteter på deres egen målestok, pengenes, og de hævder mere eller mindre stiltiende, at netop den økonomiske vækst er målet for det alment bedste, udtrykket for den sande almeninteresse. Det er deres tro, argumentet bag politik, lovgivning, destruktion af miljø, tilsidesættelse af menneskerettigheder, skalten og valten med videnskabelige fakta om dem selv og alt andet.

Selve markedsideologien, som er lagt til grund for EU, møntunionen, bygger da også på påstanden om, at hvad der er godt for den enkelte på markedets vilkår, det er godt, ikke bare for køberen og sælgeren af varer, budskaber og ydelser, men det er i det hele taget godt og lige frem udtryk for det, der målt i omsætning, kan summeres op i det akkumulerede udtryk for det alment bedste.

De fleste professionelle iagttagere er i den grad præget af fantasmets storhed i sine udkast. Muligheden for at svinge sig op i forhold til fænomenet begrænser sig tilsyneladende til det at gøre sig til del af den storhed, man ser for sig, i "det at ville være med", selve udviklingen, del af, bidraget til økonomisk vækst i penge og teknologiske fix!

Denne form for massebevægelse er der på ingen måde noget konspiratorisk over. Og denne form for adfærd er da heller ikke svær at beskrive ude fra. Det er kun dem, der er kognitivt, performativt, i overensstemmelse med massebevægelsens egen indre inertie, kognitive tilbøjeligheder, der er ude af stand til at se skoven for bar træer. Det kræver en form for refleksion, en træden ud af den herskende kognitive performance, for at se og reflektere

over det moderne samfunds måde at se sig selv og alt andet på.

De individuelle bidrag til forståelsen af fænomenet, massebevægelsen, den mentale uniformering, kan ude fra beskrives som det, der falder ind under den særligt demokratiske vilje til at forsvinde i mængden, i virkelighedens italesatte realitet, som den forskelsløse del af massen, der svinger sig op ved mængden, beruset af den totalitære massebevægelses omfang og den kollektive tro på evig individuel berigelse. Kritikeren, der står uden for den totalitære massebevægelse, det demokratiske flertals lunkne og slemt kræmmeragtige selvbeskrivelse, bliver således kategoriseret som udemokratisk. Og sandt er det da også, at den videnskabelige beskrivelse af det selvnegerende (i den åh så demokratiske økonomiske og økologiske selvdestruktion) da på ingen måde er kvalificeret som sand af det demokratiske flertal. Alle demokraterne står derfor sammen om fordømmelsen af den udemokratiske videnskab, de vil hellere have den demokratiske løgn, deres kollektive selvbe drag, den kollektive tro på at individuel succes på markedets betingelser er alle andres succes. Sandheden om dem selv er performativt diskvalificeret internt i disse demokraters semantisk lukkede univers, alene i kraft af deres omgang med distinktionen mellem det demokratiske og det udemokratiske.

Således står de højtbetalte præster der og forkynder for fællesskabet, ansat af Danske Bank, med jakkesæt, og fortæller os, at udbuddet af arbejdskraft skaber sin egen efterspørgsel, og at den registrerede arbejdsløshed på 21 % i Spanien og 10 % i USA, Irland og Grækenland, 13 % i Portugal osv. er en logisk umulighed, og dermed et sansebedrag! Min kære navnebror "Steen" (Bocian) er klart nok en økonomisk succes, men grunden til, at han er det, er ikke, at han er de "vises sten", men den, at han på god kræmmervis ved, hvilke budskaber der er skabt til at vinde på markedets betingelser.

Afstanden mellem faktura og forskning findes slet ikke for ham; Danske Bank betaler ham for at sige det, som banken, markedsfundamentalisterne, de købestærke, Dansk Industri, Helge Sander og hans efterfølgere, ønsker at høre; budskabet er solgt på forhånd, forudbetalt, som så meget andet bestillingsarbejde. Og medierne bringer hans budskaber videre, ukritisk ureflektet. Han er den mest citerede økonom i den danske dagspresse, i de kommercielle medier, der er betalt, købt og solgt på samme måde.

Hans udgave af markedsfundamentalismen faldbydes og vurderes på markedets vilkår, hvor den selvfølgelig sælger fanatisk godt hos det købedygtige segment. Det kvalificerer dog på ingen måde hans beskrivelser som tilhørende den fagdisciplin, som han forsøger på at indskrive sig under sammen med så mange andre kræmmere; præsteselskabet har kun det til fælles, at man er ude af stand til at skelne mellem kvalificeret videnskab og egen succes på markedet for salgbare budskaber om markedssucces, med sine budskaber solgt på markedet og i markedets navn, godt nok med statssubsidier og politisk magt og alt andet end markedet i ryggen til at stive sig af. De tror at deres budskabers bytteværdier ækvi-valerer med sandheden i videnskabelig forstand, og husker omhyggeligt at glemme at de for længst er lagt i kuvøse, at det er staten og det politiske system, der holder dem kunstigt oppe.

At hele den europæiske union i øjeblikket vakler i sin grundvold, det er absolut tabu her i vort lille kongedømme. Men der findes faktisk en presse, en form for relativ ukorrumpert presse på europæisk plan, hvor det er muligt at nævne det unævnelige, dvs. hvor tabuet bliver brudt.

Hovedhistorien på forsiden af den elektroniske udgave af Der Spiegel var f.eks. her hen på formiddagen d.7/5 2011, at der uofficielt på højeste politiske niveau overvejes og

trues med udmeldelse af Grækenland. Konsekvenserne af en sådan udmeldelse vil være uoverskuelige, lige som PIIGS-landenes økonomiske situation i det hele taget allerede er fuldstændigt uoverskuelig som følge af den europæiske integrationsproces.

De kommercielle medier er gode til at fokusere på konspirationsteorierne, som om det var dem, der var suspekte. Det sker for at mistænkliggøre den aldeles begrundede mistillid, der retter sig mod deres eget kommercielle vås. For at forvirre medieforbrugeren i dennes forsøg på at komme til klarhed med det, som denne f.eks. kun kan vide det om, at der ikke kan vides noget om det, ud over det f.eks.; at omstændighederne og bevæggrundene bag USA's likvidering af sin terrorfjende nr. 1., Osama Bin Laden netop nu, alene er kendt af CIA, magteliten i verdens endnu største økonomiske og politiske magt.

Der spekuleres da også over, hvorfor at Bin Laden blev likvideret netop nu, hvor grundlaget for at fortsætte den i vestlig forstand internt begrundede dæmonisering af de islamiske befolkningsgrupper forsvinder i takt med, at det går op for alle og enhver, at befolkningerne i Mellemøsten og Nordafrika bare er unge almindeligt orienterede mennesker, der nu tilfældigvis er blevet klar over, hvor ubegunstigede de er som resultat af rovdriften på verdens naturressourcer, den globale opvarmning, de galoperende fødevarepriser og de middelalderlige regimer, der hersker i deres region med Vestens velsignelse.

Terrortruslen og dæmoniseringen af islam kan alligevel ikke bruges mere. Antagonismen lader sig ikke opretholde. Derfor kan fjenden lige så godt likvideres nu, hvor han endnu kan give lidt kredit hos magteliten i USA. Således manipulerede Obamas regime lidt med opinionen. Osamaeffekten er i overensstemmelse med de forbundne kars princip; forbundet med Obamaeffekten.

Man har aldrig beskrevet Osamas succes som Obamas. I politisk forstand har antagonismen på ingen måde været fraværende som tema for opmærksomheden selviscenesættelsen. Modsætningsforholdet mellem Islam og de kristne er i den grad blevet brugt til at slå politisk mønt på. Det er netop i økonomisk forstand, at det kan betale sig for den ene at beskrive sin succes som alle andres, også selv om det er løgn, fordi de økonomiske interesser netop ikke går op i en højere rationalitet. Det moderne projekt er det modernes ideologi, selv om man i netop politisk forstand fint forstår at den andens død er den enes brød!

I denne uge blev der afholdt en konference om den klimatiske udvikling i Arktis. Beviserne for den globale opvarmning er lammende. Det forhold at IPCC i den grad er afsløret i at have underdrevet omfanget og implikationerne af opvarmningen i forhold til afsmeltning af indlandsis, havvandsstigninger, de selvforstærkende feedbackmekanismer i forhold til opvarmning og frigivelse af metan fra områderne omkring nordpolen, ja disse underdrivelser kritiseres IPCC på ingen måde for i de kommercielle medier, der ellers er ekstremt krakilske og direkte løgnagtige, når det drejer sig om at italesætte IPCC som alt for sortseende. De erkendte tre små fejl, hvor panelet er blevet taget i at have været for sortsynet, er blevet brugt igen og igen i de kommercielle mediers forsøg på at mistænkeliggøre budbringeren af de ubekvemme budskaber. Men nu hvor det står skrevet i neon, at man fra panelets side har været for optimistiske, med sine prognoser over udviklingen for klima og miljø på jorden, så husker man omhyggeligt at glemme at kritisere panelet for det. Det i sig selv taler sit eget tydelige sprog om mediernes kognitive performance, om selektiviteten bag den opmærksomhed, der behersker de kommercielle mediers bidrag til det moderne samfunds selvforståelse i forhold til de problemer som panelet forholder sig til.

Det at de økonomisk højtflyvende i jagten på økonomisk succes så klart er ved at smadre sit eget naturlige livsgrundlag, ja det er alt for forpligtende og underminerende i forhold til det ideologiske budskab, som man lever af at sætte i verden. Denne orden er med sin rationalitet ude af stand til at begribe det selvnegerende i sin egen adfærd, der bygger på samme rationalitet. Det er så lige nøjagtigt det, jeg har forsøgt at sige med de sidste ti ugers kommentarer til verdens gang, velvidende, at mine budskaber ikke har en kinamands chance i netop de medier, som jeg kritiserer, uanset hvor mange gange jeg måtte gentage mig selv.

Noget, som man dog forstår her, det er, at Kina er ved at slå den vestlige verden i den disciplin, der handler om at underminere sit eget livsgrundlag med jagten på kommerciel succes. Ikke at man rigtigt kan se det selvnegerende, i det Kina nu gør lige så godt som os selv, men man kan se, at Vesten er ved at tabe på den målestok, som man betjener sig af i vurderingen af sig selv og alt andet.

I virkeligheden er det målestokken, markedet med dets succeskriterier målt i bytteværdier, der er problemet. And so it be.

Mvh. Steen
Odense d.7/5 2011